

den Dag vil det være slut ikke blot med Snippelpolitikken, men ogsaa med de svedne Udsjokers Politik; den Dag vil det være forbi ikke blot med den Tro, at politisk Visdom sidder i Næven, men ogsaa med den Tro, at det er Visdom at lste udenom og ved fiffige Fortiølsøer søge at skjule over Virkeligheden. Da, men ogsaa først da vil der her i Landet være fremstaaet et levedygtigt, konservativt Parti, og med et saadant Parti vil Samarbejdet for de andre Partier være let. Det vilde jo være ganske uretferdigt og urimeligt at ville nægte, at der ogsaa inden for Højre er mange, som har Forstaaelsen af, i hvilken Retning Udviklingen gaar og maa gaa. Viljen til Fremstrid og ogsaa i det konservative Parti kan ikke uden videre maales efter de ensidige og til Dels reaktionære Forslag, som fremsættes blandt andet og navnlig af Regeringen. Men den første Betingelse for, at Tilliden kan genoprettes og et virkeligt Samarbejde, hidføres mellem Partierne, det er Erkendelsen af, at Forfatningen maa holdes i Væ. Og naar vi i den kommende Samling arbejder videre i samme Aand som i sidste Samling, naar den Aand, som det ærede Medlem for Ringkøbing med Rette siger, at vi have raft frem, naar den bliver modtagen med den Forstaaelse, at det er Tilliden, som det gælder at genopbygge, saa er jeg forvisset om, at selv om Udbytet, af den kommende Samling ikke maatte blive overvældende, naar det maales efter Men i Lovtiden, vil dog vor Gerning ikke være gjort forgæves.

Mr. Nielsen: Det har jo sin store Interesse en Gang imellem at komme op paa de store politiske Bidder, og ganske særlig Interesse har det, jo, naar man som Fører beroppe har en i alle Henseender saa vel instrueret Politiker, som vi nu hørte tale; selv om man ikke paa alle Punkter er enig med sin Fører og ikke altid beundrer det, han beundrer, eller laster det, han laster, selv om der er en Gradsforskjel i ens Beundring i Sammenligning med hans. Jeg er vis paa, at hele Tinget ligesom jeg er glad over under det ærede Medlems Førerskab at have været oppe paa de storpolitiske Bidder; men man maa jo finde sig i at komme ned igen paa det mere jævne. — Jeg skal fatte mig saa kort som muligt i Anledning af den sene Tid. Først jeg omtaler nogle enkelte Punkter paa Finansloven, ønsker jeg at understrege en meget glædelig Kendsgerning, nemlig, at det mere og mere og med større og større Bægt fremsføres, at naar vi skulle til en Skattereform, skulle vi over til en Formue- og Indkomstskat. Jeg er ganske

særlig glad over, at det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) i Gaar betonedede det saa stærkt. Vi ere jo sikker alle enige om, at Grundprincippet for Beskatning er dette, at Skatten skal tages, hvor Skatteevnen er, og da Skatteevnen maa være der, hvor Indkomsten overstiger, hvad der er nødvendigt til Forbruget, er en Indkomstskat jo det rationelle af alt rationelt. Det er behageligt, at det høje Ting her og hele Rigsdagen for ganske faa Aar siden har gjort Generalprøve paa denne Sag ved at vedtage en lille Lov; som mange maaske for øvrigt ikke have lagt tilstrækkelig Mærke til, en Lov om Afgift af personlige Apotekerprivilegier. Der har man netop vedtaget en Afgift, som lægges efter en stærkt stigende Skala og efter tvungen Selvangivelse med meget store Straffe for falsk Angivelse, det, som en Gang i sin Tid — jeg haaber, det ikke varer for længe — maa blive de Regler, som skulle følges ved Paalæggelse af Indkomstskat som Statskat. Der var en Ting, som det ærede Medlem fra Kalundborg anførte, som jeg ikke forstod, og det var dette, at det ikke gavnedes Skatteyderne, at nogle Skatter, som nu ydes til Staten, nemlig Land- og Tigningskatterne, henlægges til Kommuneskatterne. Jeg ventte en nøjere Forklaring af det ærede Medlem, thi jeg kan ikke forstaa andet, end at naar Skatterne henlægges til Kommuneskatterne, gaa Kommuneskatterne saa meget ned som disse Skatters Beløb, og saa bliver det jo dog til Gavn for Skatteyderne. — Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Justitsminister med et Par Hensillinger. Det er os jo alle bekendt — det er ogsaa blevet omtalt her i dette Ting for nylig — at der har lydt stærke Klager over Politiets Maaede at være paa lige over for Publikum. Jeg tvivler ikke om, at der i disse Klager har været adskillige Overdrivelser, men jeg tvivler lige saa lidt paa, at der jo har været særdeles meget berettiget i disse Klager. Klagerne have særlig angaaet det københavnske Politis Optreden lige over for Publikum, men jeg vil gerne gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at det nok kunde være, at disse Klager ikke alene gælde det københavnske Politiet, men at de ogsaa for en Del gælde Politiet ude paa Landet. Paa ikke ganske faa Steder har det nu blidelig henjovede Gendarmerikorps efterladt en noget sørgelig Arv, dels derved, at forskellig af de Herrer Gendarmere gif over til at blive Politibetjente, og dels derved, at Tønen i Gendarmerikorpset — og den var ikke altid saa dannet og elskværdig — stundom er gaaet over til de